

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

בעניין:

שיא מוצרי אלומיניום בע"מ

התובעת

ע"י ב"כ עו"ד הפלר מאיר

- נגד -

דן אנד ברדסטריט ישראל בע"מ

הנתבעת

ע"י ב"כ עו"ד פירון מיכאל

פסק דין

1. התובעת, חברה ותיקה לייצור וביצוע עבודות אלומיניום, הגישה תביעה בגין הוצאת לשון הרע כנגד חברת דן אנד ברדסטריט ישראל בע"מ, בשל פרסום אודות החברה התובעת מיוני 2006.
2. הצדדים הגיעו להסדר דיוני לפיו בית המשפט יכריע בתביעה זו על בסיס סיכומי הצדדים והמסמכים שיוגשו, ללא שמיעת הראיות.

עובדות הרקע 3.

- 3.1 התובעת, שהיא שלוחה ישראלית של חברת דן אנד ברדסטריט העולמית, מספקת למנוייה שירות הנקרא DB RISK CONTROL. השירות ניתן ללקוחות התובעת באמצעות האינטרנט והוא נותן מידע ומעקב לגבי חברות ועסקים בישראל. השירות כולל מתן התראות כמו לגבי שיקים חוזרים, חשבונות מוגבלים, תביעות משפטיות, אזכורים בתקשורת ועוד.
- 3.2 בחודש יוני 2006 העלתה התובעת התראה למנוייה באמצעות האינטרנט לפיה רשום כי כנגד התובעת הוגשה תביעה על ידי שיכון עובדים בסך של 250,000 ₪. וכך נרשם בהתראה (נספח א' לכתב התביעה) "שיא מוצרי אלומיניום בע"מ בית משפט השלום: תביעה כנגד החברה ע"ס 250,000 ₪ (20.6.06) הוגשה תביעה כספית בבית משפט השלום חיפה ע"י שיכון עובדים נגד חב' שיא מוצרי אלומיניום ע"ס 250,000 ₪ א-11934/06".

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

- 3.3 כתוצאה מפרסום ההתראה התקשרו אל החברה התובעת ספקים שונים והציבו קשיים בתנאי המסחר, וכן התקשר הבנק של התובעת, ומנהל התובעת נאלץ לגשת מיד לבנק על מנת להעמיד דברים על דיוקם.
- 3.4 בפועל, המדובר בתביעה לליקויי בניה שהוגשה כנגד שיכון עובדים, על ידי 20 בעלי דירות. תביעת ליקויי הבניה מתייחסת להיבטים שונים של הבניה.
- 3.5 התביעה הוגשה כבר בשנת 1999 בבית המשפט המחוזי חיפה ונוהלה שם. בשנת 2006 הועבר התיק לבית משפט השלום חיפה, שם הוא נפתח כתיק בשנת 2006.
- 3.6 ביולי 2001 שלחה שיכון עובדים הודעת צד ג' ל-9 גורמים שונים הקשורים בבניה, בסכום כולל של 250,000 ₪. בין הגורמים, צדדי ג', אליהם שלחה שיכון עובדים הודעת צ' ג' מצויים קבלני מרצפות וריצוף, קבלן דלתות חיצוניות, קבלן דלתות פנימיות ונגרות, קבלן עבודות איטום, קבלן עבודות החשמל, קבלן אינסטלציה ביוב וכלים סניטריים, קבלן מטבחים וארונות מטבח, וכן קבלן האלומיניום, שהיא החברה התובעת. כנגד כל צדדי ג', עומדת תביעת שיכון עובדים על סכום כולל של 250,000 ₪, מבלי שכתב התביעה מפרט איזה סכום יש לייחד לאיזה מצדדי ג'. אך הודעת צד ג' המנוסחת מול 9 צדדי ג', איננה מפרטת כי דרישת התשלום הינה ביחד ולחוד.
- 3.7 כתב התביעה מסתמך על חוות דעת מומחה, אשר מתייחס בנפרד לכל אחד מסוגי הליקויים. במכתב שנשלח על ידי שיכון עובדים לתובעת ב- 16.10.05 נטען כי חלקה של החברה התובעת (עבודות האלומיניום) בכלל הנזק עומד על סך של 6,549 ₪. (סכום המבטא קרן בסך 2700 ₪, בתוספת הצמדה, מ.ע.מ ועוגמת נפש).
- 3.8 התובעת טענה כי הפרסום של התביעה גרם לה נזק רב, לרבות פגיעה בשמה הטוב, וכן פגיעה ביחסיה עם ספקיה, וביחסיה עם הבנק.

4. טענות הנתבעת

- 4.1 הנתבעת טוענת כי אין בפרסום משום הוצאת לשון הרע.
- 4.2 עוד טוענת הנתבעת, להגנות "פרסומים מותרים" מכח חוק איסור לשון הרע – א. הגנה מכח ס' 13 (10) לחוק הקובעת כי לא ישמש עילה למשפט העתק או תמצית נכונה והוגנת ממרשם המתנהל על פי חיקוק או ממסמך אחר הפתוחים על פי חיקוק לכל דורש.

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

- ב. הגנה מכח ס' 13 (9) הקובע כי לא ישמש עילה למשפט פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור.
- ג. הגנה מכח ס' 13(11) לחוק הקובעת כי לא ישמש עילה למשפט פרסום נכון והוגן – מלא חלקי או תמציתי- של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות בסעיף 13 לחוק בפסקאות (1)(3) (4) (7) (8) (9) או (10).

- 4.3 עוד טוענת הנתבעת להגנת אמת בפרסום, מכח ס' 14 לחוק, דהיינו שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי.
- 4.4 בנוסף, מבקשת הנתבעת להסתמך על הגנת תום הלב (ס' 15 לחוק) שכן לא ידעה ולא היתה חייבת לדעת על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע.
- 4.5 לחלופין טוענת הנתבעת להקלות בפסיקת הפיצויים מכח ס' 19 לחוק.
- 4.6 יצוין, כי הנתבעת לא פסחה על אף טענה אפשרית על אף שבחלקן הגדול לא נמצאו מתאימות למקרה.

5. האם הפרסום מהווה לשון הרע ?

- 5.1 ס' 1 לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה 1965, מגדיר מהו לשון הרע –
"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -
 ... (1)
 (2)
(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

בסעיף זה, "אדם" - גם תאגיד.

- 5.2 ס' 2 לחוק קובע מהו פרסום. הפסיקה הכירה עד כה בהפצה באמצעות האינטרנט כפרסום, לכל דבר וענין. ס' 2 לחוק קובע כי רואים כפרסום לשון הרע, אם היתה הידיעה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע; בענייננו מתקיים יסוד הפרסום.

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

5.3 מנויי הנתבעת קבלו הודעת התראה על כך שכנגד התובעת הוגשה תביעה ביוני 2006 על רבע מיליון שקל. במבחן אובייקטיבי יש כאן אות אזהרה חמור לאלו אשר עומדים בקשר מסחרי עם התובעת. זהו פרסום שעלול לפגוע בעסקיה של החברה התובעת. מנוייה של הנתבעת הינם בין היתר אנשי עסקים וכלכלה, והפרסום נועד ליתן להם מידע כיצד לכלכל את עניינם. מדובר במידע אודות מצב סיכון של החברה התובעת, שעלול להשפיע על שיקולי הצדדים המתקשרים עימה.

5.4 המסקנה המתבקשת הינה כי הפרסום נשוא דיון זה מהווה לשון הרע כהגדרתה בחוק.

6. האם פרסום מותר ?

6.1 הנתבעת בקשה להסתמך על הגנת הפרסומים המותרים, המופיעים בס' 13 לחוק. יש לציין כי את סעיף 13 לחוק לשון הרע יש לפרש באופן דווקני, "ואין מקום להרחיב את תחולתו מעבר למתבקש מלשוננו". (ע"א 211/82 ננס נ. פלורו פד מ (1) עמ 210 בעמ' 215).

6.2 הנתבעת טוענת לתחולת ס' 13 (9) שכן היא רשאית לעשות את הפרסום על פי היתר של הנהלת בתי המשפט. טענה זו נדחית מהנימוקים המצטברים הבאים:

א. הנתבעת לא הציגה כל היתר שניתן לה לעיון בתיקי בית המשפט. - עיון בתיקי בית המשפט ככלל, נעשה על ידי בעלי דין או ברשות בית המשפט. ס' 5 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים) תשס"ג 2003 קובע כי מנהל בתי המשפט רשאי ליתן לאדם היתר כללי לעיון בתיקי בית משפט, או בחלקם, אם ראה שקיים עניין ציבורי במתן ההיתר. עוד רשאי מנהל בית המשפט לקבוע בהיתר כללי עיון. עיון כאמור לפי ההיתר יכול שיהיה באמצעות רשת האינטרנט. (ס' 6 לתקנות).

למרות הפרוצדורה המפורטת, הנתבעת אשר טוענת כי ניתן לה היתר לעיון, לא מצאה לנכון להציג כל ראיה או בדל ראיה על אישור עיון שניתן לה על ידי מנהל בתי המשפט בהתאם לתקנות.

ב. גם אם היה היתר כלשהו לעיון, איננו כולל היתר לפרסם - דרישתו של ס' 13(9) הינה כי הפרסום התבצע על פי "היתר לפרסום" מאת רשות המוסמכת ליתן היתר כזה. גם אם היתה הנתבעת יכולה להציג היתר לעיון בתיק, ואיננה יכולה, הרי

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

שהיתר כזה איננו כולל היתר היזום על ידי הנהלת בתי המשפט לפרסום המידע. תקנות העיון הנ"ל אינן מסמיכות את מנהל בתי המשפט ליתן "היתר פרסום" (ראו הגדרת המילה "עיון" בתקנות הנ"ל).

די בשני אלו כדי לדחות תחולתו של ס' 13(9) במקרה הנדון. אך מצאתי לנכון להעיר הערה נוספת, כדלקמן:

ג. קריאה לא מקצועית של חלון האינטרנט - ברור שבאופן כלשהו שהנתבעת, אולי באמצעות אחר, חדרה לחלון האינטרנט של התיק. חדירה זו מתאפשרת רק באמצעות הקלדת מספר תעודת זהות, מאושר לכניסה. אלא שהחלון הראשון מבטא פרטים חלקיים בלבד בשל אילוצי התמצית, ובסרגל החלון יש אפשרות כניסה לקבלת פרטים אחרים. עיון במספר חלונות, ולא בחלון הבודד הראשון שנפתח נותן תמונה מלאה יותר על התיק. כמובן שאת המידע השלם והמדויק יש למצוא בתיק עצמו. עובדה זו היא בסיסית, ובודאי שיש לצפות מחברה שעיסוקה איסוף מידע, שתדע כיצד מגיעים למידע הנכון והמלא, שרק בו יש לשקף את העובדות בתיק. הצגת מידע חלקי יש בו כדי לעוות את נתוני האמת.

6.3 הנתבעת מבקשת להסתמך על הגנת פרסומים מותרים, כפי שמופיעה בס' 13(10) וכן בס"ק (11). גם טענה זו יש לדחות.

א. דרישות סעיפים אלו הן לתמצית או פרסום נכונים והוגנים - הנתבעת לא עמדה בדרישה בסיסית זו. פרסומה היה לא נכון בלשון המעטה. הנתבעת התייחסה לתביעה שהוגשה בשנת 2006, אך למעשה מדובר בתביעה ישנה (הודעת צד ג' היא משנת 2001). הנתבעת התייחסה לתביעה בסכום של 250,000 ₪ בעוד סכום זה הוא הסכום הכולל הנתבע מ-9 נתבעים, שלא ביחד ולחוד. הנתבעת איננה יכולה להבנות מכך שאם אכן ניתן לה היתר לעיון בתיק, הסתפקה בעיון בחלון אחד, הראשון שנפתח בפניה, שהמידע בו חלקי בלבד, מבלי שמצתה את העיון האמיתי בתיק.

ב. לא מדובר במסמך הפתוח על פי חיקוק לעיון לכל דורש - שזוהי הדרישה הקבועה בס' 13(10), לפיכך נסיבות הסעיף אינן מתאימות למקרה נשוא תיק זה.

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

ג. לא מדובר בפרסום חוזר בנסיבות של ס"ק 1,3,4,7,8,9,10. - מבחינה עובדתית אין המדובר בפרסום חוזר כפי שמצויין במקרים הפרטיים של הסעיפים הקטנים המנויים. גם כאן נסיבות הסעיף 13 (11) אינן מתאימות למקרה נשוא תיק זה.

6.4 המסקנה המתבקשת הינה כי אין המדובר כלל ועיקר במקרה של פרסום מותר ויש לדחות טענה זו שנטענה מבלי שיש בה תוכן ממשי.

7. הגנת אמת הפרסום

7.1 הנתבעת מבקשת להסתמך על ס' 14 לחוק איסור לשון הרע הקובע כי תהא זו הגנה טובה אם הדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי.

7.2 הנתבעת טוענת כי מדובר בפרסום אמת שכן מידע זה הופיע בפרסום הנהלת בתי המשפט כלשונו והמידע זמין ופתוח לכלל הציבור. עוד טוענת הנתבעת כי הודעה לצד ג' כמוה כתביעה עיקרית, וכן כי במקרה זה נתבעו כל צדדי ג' ביחד ולחוד. על הנתבעת נטל הראייה להראות כי הפרסום בטא דברים כהווייתם ולהראות כי פרסום העובדה היה נכון. (ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ. חברת החשמל לישראל פד לא 2 עמ 281 בעמ' 318-319). "הנטל הרובץ על המפרסם, הנתבע בתביעה בגין לשון הרע, להוכיח את אמיתות הפרסום, אינו עניין של מה בכך. נטל זה אינו נטל קל. הניסיון מלמד, כי הוא מורם לעתים נדירות" (מתוך דנא 95 / 7325 ידיעות אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס פד נב (3) 1, עמוד 42)

7.3 הנתבעת לא הרימה את הנטל להראות כי מדובר בפרסום המשקף מצב אמיתי. הנתבעת הסתמכה על חלון ראשון בלבד, דהיינו על מידע חלקי ביותר, שאיננו נותן תמונה מלאה. בפועל, אין אמת באמירה כי כנגד התובעת הוגשה תביעה בשנת 2006 על סך של 250,000 ₪.

7.4 להלן השוואת מצב הדברים האמיתי במועד הפרסום מול הפרסום שהיה:

א. התביעה הוגשה כהודעה לצד ג', בתביעה עיקרית שעניינה ליקויי בניה. אין לכך זכר בפרסום הנתבעת.

ב. התביעה הוגשה על סכום של 250,000 ₪ כולל כנגד 9 צדדי ג'. אין לכך זכר בפרסום הנתבעת.

ג. התביעה איננה מנוסחת כתביעה של "ביחד ולחוד", וגם מטבעה ניתן ללמוד על כך. אין לכך זכר בפרסום הנתבעת.

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

- ד. התביעה האמיתית כנגד התובעת עמדה על סדרי גודל של כ-6500 ₪. (כ-2.6% מהסכום שהוזכר בפרסום).
- ה. התביעה כנגד התובעת הוגשה כבר בשנת 2001, ולא ביוני 2006.
- ו. הודעה לצד ג', מטבעה היא תביעה על תנאי. דהיינו דרישה בסיסית מקדמית שבה, ועוד טרם הוכחת האמור בה, שהתובע בתביעה העיקרית זכה בתביעתו כנגד הנתבע.

- 7.5 לכל העובדות האלו משמעות חשובה בהבנת ההשפעה הכלכלית- מסחרית של תביעה כזו על הפעילות הרציפה של החברה התובעת. הפגיעה שנגרמה מהפרסום של הנתבעת שונה באופן משמעותי ומהותי מהפגיעה שהיתה נגרמת (אם בכלל) אילו תאר הפרסום את המציאות העובדתית בצורה מדויקת. (וראו דיני לשון הרע, אורי שנהר, עמ' 221 והפסיקה המצוטטת שם).
- 7.6 הדרישה היא כי האמת תהיה אמת עובדתית אובייקטיבית ולא חשוב אם בעת הפרסום האמין המפרסם שמה שהוא מפרסם אמת.
- "הגנה זו מחייבת, לצורך קימומה, כי הפרסום שנעשה הוא אמת. החשיבות שאנו מייחסים לאמת היא המצדיקה, במסגרת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, את הפגיעה בשם הטוב. היא המצדיקה את ההגנה מפני אחריות על-פי החוק. מסיבה זו, כאשר הפרסום אינו אמת, הרי שתום-לבו של המפרסם אינו יכול להועיל. גם אם הייתה לו אמונה כנה באמיתות העובדות שפרסם, הרי שלא ייהנה מן ההגנה שבסעיף 14..."

(דנא 95 / 7325 ידיעות אחרונות בע"מ נ' יוסף קראוס פד נב (3) 1, עמוד 34)

- 7.7 העולה מהאמור לעיל, שיש לדחות את טענת ההגנה של אמת בפרסום.

8. הגנת תום הלב.

- 8.1 הנתבעת טוענת להגנת תום הלב מכח סעיפים 15 (1) (2) או (3).
- 8.2 ראשית, מתקיימת החזקה כי הפרסום לא נעשה בתום לב, לפי ס' 16 (ב) (2) הקובע כדלקמן: (ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

(1)

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

כבר ראינו כי הפרסום שפורסם לא היה אמת. יש לברר אם נקטה הנתבעת אמצעים סבירים על מנת לוודא אמיתותו. המושג "אמצעים סבירים" נגזר מנסיבותיו הפרטיות של המקרה.

"אשר לאמצעים הסבירים לגופם, השאלה היא "אם הנתבע גילה עירנות מספקת לזכותו של הנפגע והיה זהיר למדי בבדיקת האמת שבחומר הפרסום, ובבחירת נוסח הפרסום..."

(מתוך עא 98 / 5653 אמיליו פלוס נ' דינה חלוץ נה (5) 865, עמוד 894).

הנתבעת לא נקטה אמצעים סבירים להוכיח אם הפרסום אמת, שכן הסתפקה בחלון ראשוני תמציתי, שאיננו נותן תמונה מלאה, ואף לא הואילה להכנס לחלוניות אחרים בסרגל העליון, פעולה שכלל איננה כרוכה במאמץ כלשהו, ממנה היתה למדה כי קיימים גופים רבים נוספים בתיק. הנתבעת אף לא מצתה אפשרות של שיחת טלפון עם התובעת, לאימות הנתונים, אפיק בדיקה שבוצע במקרים אחרים על ידי הנתבעת (ראו נספח ב' לסיכומי התובעת). שלא לדבר על עיון בתיק עצמו. משמקיימת חזקה שהפרסום נעשה שלא בתום לב, על הנתבעת החובה לנסות ולסתור חזקה זו.

8.3 ס' 15 לחוק איסור לשון הרע קובע – **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:**

(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע, או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3.

הנתבעת טוענת כי לא ידעה כי העובדות שונות, ולא היתה חייבת לדעת על כך שהעובדות שונות.

א. ס' 15 (1) מתייחס למעשה ללשון הרע לא מודעת. אדם שמשמש לדוגמא בדמות פיקטיבית בפרסום יהיה מופטר מאחריות אם לא ידע שדמות כזו אכן קיימת

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

וקיימות הנסיבות מהן משתמעת לשון הרע. ההגנה תחול רק אם המפרסם לא היה חייב לדעת על קיומו של בעל השם. וראו לענין זה דברי כב' הנשיא ברק – **”נראה לי, כי מוציא לאור, המפרסם דברים על עורך-דין בישראל, אינו יכול לטעון, כי לא חייב היה לדעת על קיומו של אותו עורך-דין.”** בע”א 354/76 עזבון שרף נ. שרתי יעוץ כלכלי פד לה 4 עמ 169 בעמ’ 173.) המבחן הוא האם אדם סביר במקומו של המפרסם לא חייב היה לדעת על קיומה של החברה.

ב. על הנתבעת היה לדעת על קיום החברה התובע מטבע עיסוקה, ולא רק זו, אלא השימוש בפרסום המידע נעשה מהטעם שהיא ידעה גם ידעה על קיומה של החברה התובעת.

ג. עוד טוענת הנתבעת כי לא ידעה ולא יהיה עליה לדעת על קיום הנסיבות מהן משתמעת לשון הרע. נראה לי כי הנתבעת עושה שימוש שגוי בסעיף. האם טענת הנתבעת שהגתה מליבה עובדות שלא היה עליה לדעתן ? נהפוך הוא. הפרסום נעשה כיון שהנתבעת חקרה וגילתה עובדות, אלא שמצאה עובדות חלקיות בלבד, שאינן משקפות את המצב האמיתי ובכך גורמות ללשון הרע.

8.4 הנתבעת טוענת כי היתה עליה חובה לעשות את הפרסום, ובכך מכוונת לשימוש בס”ק 15 (2) הקובע: **”(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום.”** טיבה של החובה לפי לשון הסעיף צריך להיות חוקית, מוסרית או חברתית. הכרה בחובה כזו נעשית בדיוקנות, שכן יש בה כדי לשלול תרופה מהנפגע. על פניו חובתה המסחרית של הנתבעת לספק מידע ללקוחותיה מכח חוזה שקשרו הצדדים, איננה עולה לכדי חובה חוקית, מוסרית או חברתית. העובדה שהנתבעת, לצרכיה הכלכליים הרווחיים הקימה עסק של העברת מידע ללקוחות, והתקשרה בחוזה עם לקוחותיה, איננה מקימה חובה חוקית לפרסום המידע, ובדאי שלא מוסרית או חברתית. יש לזכור שמערכת האיזונים שצריכה להתקיים הינה כי המידע המפורסם חשוב כל כך שיהיה מוצדק לפרסם את הדברים על אף לשון הרע שבהם. בודאי שלא ניתן להראות כי על הנתבעת היה החובה לפרסם את אותו פרסום חלקי ושגוי שפרסמה, שאף היה בו כדי להטעות את לקוחותיה ולא לצייד אותם במידע נכון. (וראה לענין זה הצהרת הנתבעת בדף הבית שלה (נספח א’ לסיכומי התובעת) **” המידע המעמיק והמוצרים המגוונים שדן אנד ברדסטריט מקפידה לספק, מהווים בסיס איתן לקבלת החלטות עסקיות נכונות.”**)

הנתבעת איננה עומדת בדרישות ס’ 15(2).

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

- 8.5 עוד טוענת הנתבעת כי הפרסום נעשה על מנת לשמור על עניינם של לקוחותיה. (ס' 15 (3) לחוק). טענה זו נטענת באופן סתמי, ללא פרוט. כבר ראינו כי הפרסום השגוי שנעשה אין בו כדי לשמור על עניין לקוחותיה, שבודאי חפצים במידע נכון כדי שניתן יהי לעשות בו את השימוש הראוי לצורך תכנון צעדיהם. גם סעיף זה איננו עומד לזכות הנתבעת.
- 8.6 המסקנה המתבקשת הינה כי אין הנתבעת זכאית להגנת תום הלב.

9. סכום הפיצוי

- 9.1 משנמצא כי הנתבעת הפיצה פרסום שיש בו משום לשון הרע, ולא עומדת לה הגנה כלשהיא, הרי שעליה לשאת בפיצוי התובעת.
- 9.2 הנתבעת טוענת להקלות לפי ס' 19 (1), (2) ו-(4). הנתבעת מבקשת ללמוד ממכתבה (נספח ב' לסיכומיה) שנשלח לתובעת על כך שעמדה בתנאי ס' 19 (4) לחוק. סעיף זה דורש התנצלות תיקון או הכחשה בדרך שבהן פורסם לשון הרע ללא הסתייגות. לעומת זאת מכתבה של הנתבעת מבצר את עמדתה הראשונית, אין בו שמץ התנצלות, נהפוך הוא, וכל שהוא מציע זה להביא את תגובת התובעת "כמקובל" אצל הנתבעת. ההצעה לפרסם את תגובת הנפגע, איננה נכנסת לגדרו של ס' 19 (4) (ראו ת"א (מחוזי י-ם) 172/89 **פלוני נ. הכתב אלמוני ואח'** פמ תשנ"ד ב' 397 בעמ' 419).
- 9.3 גם לסעיף 19 (1) אין תחולה במקרה זה שכן דרישתו שבפרסום תהא חזרה על מה שכבר נאמר, והפרסום נקב את המקור עליו הוא הסתמך. תנאים עובדתיים אלו לא התקיימו.
- 9.4 לענין ס' 19 (2) – גם אם היתה הנתבעת משוכנעת באמיתות הפרסום, יש לבדוק עד כמה יש להתחשב בעובדה זו, נוכח אי קיום בדיקה בסיסית על ידי הנתבעת, שתתכן באמצעים סבירים, על מנת לוודא אמיתות הפרסום.
- 9.5 בשיקולי גובה הפיצוי יש להביא בחשבון בין היתר, את היקף תפוצת הפרסום, זהות האנשים אליהם הופנה הפרסום ואפשרות ההשפעה של הפרסום על אנשים אלו. עוד ילקחו בחשבון גורמים נוספים כמו האם הפרסום נעשה ללא בדיקת האינפורמציה, האם נעשה מאמץ לקבל את תגובת התובע לפני הפרסום, האם פרסמו הכחשה והתנצלות משנדרשו לכך, האם נמצאו סימנים בהתנהגותם

בתי המשפט

א 014441/06

בית משפט השלום חיפה

תאריך: 29/07/2007

בפני: כב' השופטת ר. למלשטריך-לטר

- שהם מצטערים על העוול שנגרם ומוכנים לתקנו (וראו עא 552 / 73 **הרצל רוזנבלום נ' ראובן כץ** פד' ל (1) 589, עמוד 596).
- 9.6 נוכח האמור לעיל, ובהתייחס לעובדות המקרה, אני מוצאת לנכון לחייב את הנתבעת בתשלום פיצוי לתובעת כדי 27,000 ש"ח. בנוסף תשא הנתבעת בשכ"ט ב"כ התובעת בסכום של 6000 ₪+ מ.ע.מ וכן בהחזר האגרה.
- 9.7 הסכומים ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום י"ד באב, תשס"ז (29 ביולי 2007) בהעדר הצדדים.

ר. למלשטריך-לטר, שופטת

110 א 014441/06